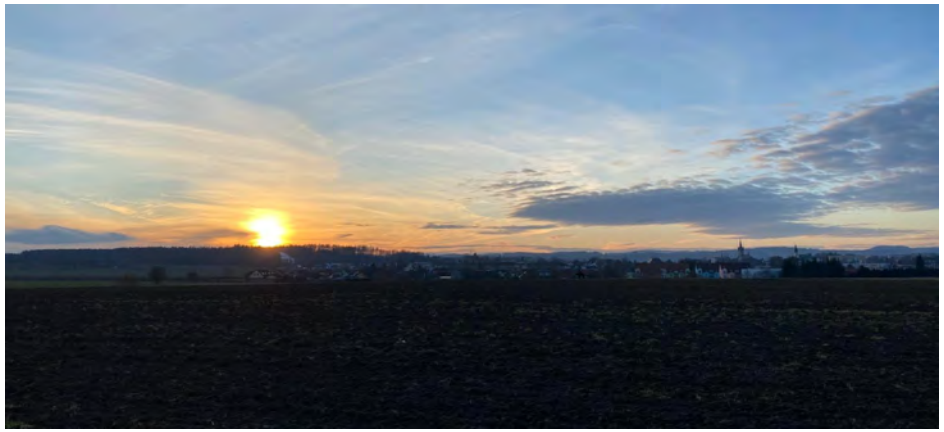

Dnešní svět naléhavě potřebuje svědky,
ani ne tak učitele, spíše svědky.
Nejde totiž ani tak o to, aby člověk mluvil,
ale aby něco říkal celým svým životem..

papež František
z projevu na Svatopetrském náměstí
18. května 2013

Jsme tu pro Boha a pro vás! Nebojte se nás navštívit.

Římskokatolická farnost děkanství Polička
náměstí Bohuslava Martinů 1, 572 01 Polička
www.farnostpolicka.cz, farar@farnostpolicka.cz
kancelář: +420 461 725 172, kněz: +420 608 719 872
IČO: 49324675, č. ú.: 1282832319/0800

Farní posel vychází pro vnitřní potřebu farnosti Polička 11x v roce.
Náklady na výtisk jsou asi 5 Kč.
Další číslo vyjde 7. března 2021, uzávěrka je 26. února 2021.
Příspěvky zasílejte na: posel@farnostpolicka.cz
Fotografie v tomto čísle:
Mirek Andrle, Marie Klimešová, Věra Klimešová, Jitka Kosíková, Markéta Kutilová, Eva Skalníková, Miroslav Sychra, Pavel Šimon, Eva Vymětalová, P. Tomáš Enderle
Korektury: Marie Hamanová
Za obsah odpovídá: P. Tomáš Enderle
Redaktorka: Eva Skalníková

Římskokatolická farnost děkanství Polička

FARNÍ POSEL

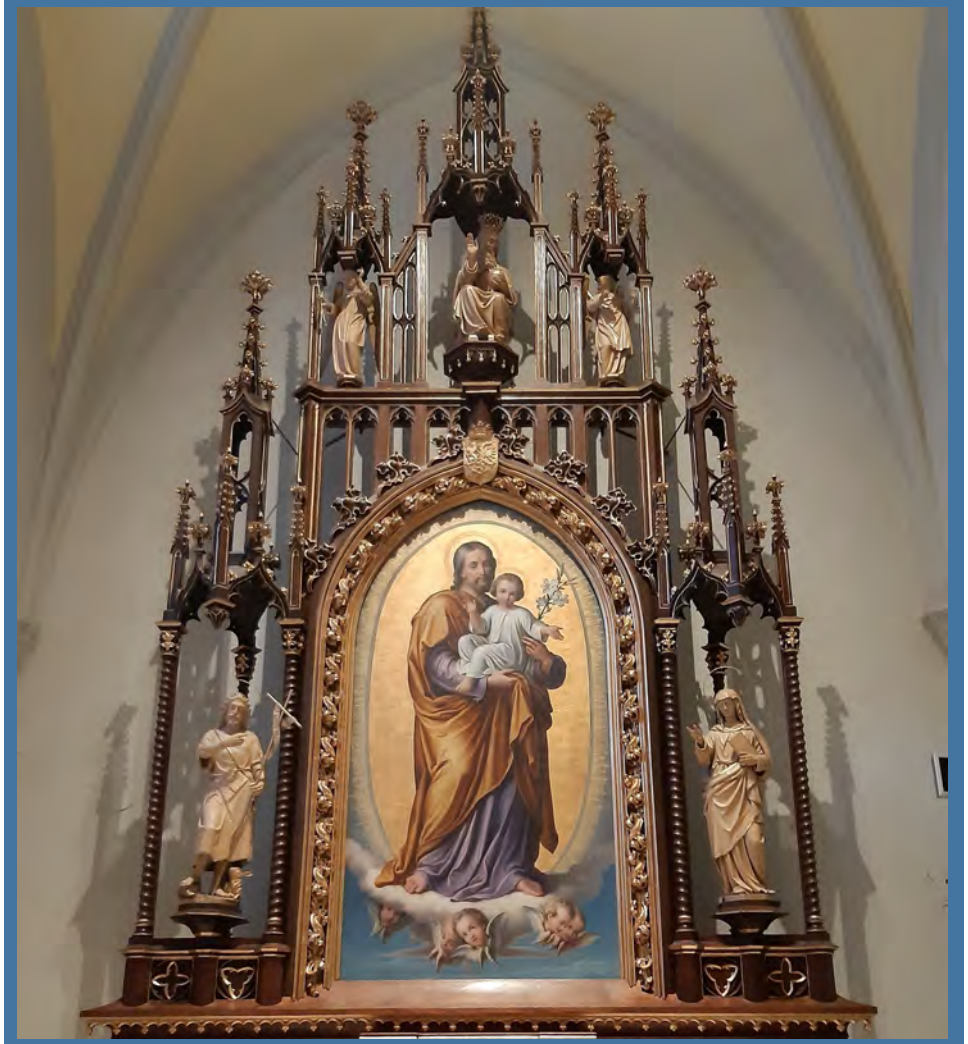

ÚNOR 2021

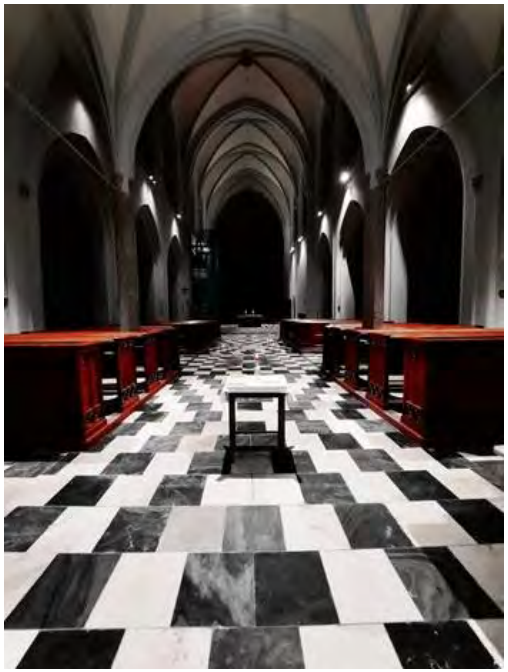

kostel sv. Jakuba

kaplička u Jelínka
v blízkosti naleznete křížovou cestu
od Marie Klimešové z roku 2015

Zde jste vítáni,
zde můžete prosit
i děkovat…
(za dodržení všech platných epidemiologických opatření)

kostel sv. Michaela

kaple na faře

Slovo kněze

na úvod

Milí farníci a čtenáři Farního posla,

naposledy se mi to stalo kolem amerických prezidentských voleb před pěti lety, ale v menší míře se to o mne pokouší často. Volby, katastrofy a důležité světové události jsou dobrou záminkou. Záminkou k čemu? Být vtažen a pohlcen, novinami, obrazovkou, zprávami a diskuzemi, přímými přenosy a analýzami. Jako houba nasávám všechno, co uspokojuje moji zvědavost a (pokud jsem k sobě upřímný, tak musím přiznat, že i) touhu po vzrušení a přání být na někoho oprávněně naštván. Na tom nepříjemném pocitu hněvu je přeci i něco přitažlivého. „*Ti papaláši, ti zkorumpování politici, ti pohrdáníhodní břídilové.*“ A tím říkáme „*Jó, být tam já, tak je to všechno lepší. Za marasmus tohoto světa mohou ti druzí.*“

A tak jsme zároveň uspokojeni a zároveň rozhněváni. Je to byznys médií vozit nás na horské dráze, poskytovat nám zármutek, hrůzy, útěchy, zábavu a vzrušení. A oni tento obchodní model dotáhli skoro k dokonalosti. Pohrávají si s našimi emocemi a drží nás pevně pod svým kouzlem. A když nám dojde, jak hluboko jsme v té taškařici marnosti, v té pěně dní ponořeni a jak nezdravou stravou krmíme dnes a denně svoji duši, třeba se i rozhodneme z tohoto područí vymanit. Jenomže třetí den se ozve síla zvyku a my intuitivně saháme po ovladači a prohlížeči internetu Vždyť *je přeci potřeba vědět, co se děje.*

Upřímně. Ani moc není. Všechno podstatné Vám stejně řekne sousedka nebo strejda společně s řadou nepodstatných věcí. Protože si nemohou pomoci. Čím je srdce plné, tím ústa přetékají. Čím je plné moje srdce? Věcí věčných nebo časných?

Ať Vám Pán žehná.

P. Tomáš Enderle
AMDG, na svátek sv. Tomáše Akvinského 2021

Nic ať tě neděsí, nic ať tě neleká.
Všechno pomíjí, Bůh se nemění.
Trpělivost všeho dosáhne.
Kdo má Boha, tomu nic nechybí.
Bůh sám stačí.

sv. Terezie z Avily

Dekáda v poličské farnosti

trocha té statistiky

rok	křty	sňatky	pohřby	1. svaté přijímání
2011	23	5	28	9
2012	28	11	28	6
2013	16	1	29	14
2014	31	2	24	16
2015	23	7	29	6
2016	23	11	23	14
2017	22	10	24	13
2018	17	1	23	12
2019	19	1	13	16
2020	17	2	32	11

Malá farnost Polička

inspirace, jak číst tato čísla

Některé z Vás jistě mohou čísla na protější straně zaujmout. Některé zarazí, jiné trochu poděsí třeba rekordní počet pohřbů minulého roku. Rád bych Vám navrhl způsob, jak na tato nikterak vysoká čísla pohlížet.

Ani to, že jsme děkanství a ne pouhá farnost, ani to, že máme krásný a skoro opravený kostel, ani úctyhodná historie nemění nic na faktu, že Polička se stává či už se stala malou farností. To není nutně špatná zpráva. Pohleďme na pozitiva toho, že jsme malým stádečkem.

Nezbytnost jednoty

Jedna z mála pouček, na které si vzpomínám ze svých studií, praví, že existují dva druhy farností, malé a rozdělené. Velká farnost se neobejde bez žabomyších válek plných člověčiny, křivd a zveličování. Malé farnosti nezbývá než táhnout za jeden provaz. Čím dřív si poličští faráři a farníci uvědomí, že je Polička malou farností, tím ochotněji si budou připomínat, že toho, co nás spojuje, je mnohem víc a je mnohem důležitější než to, na čem se neshodneme.

Misijní duch

Na konci ledna slavíváme obrácení svatého Pavla. Naplněn duchem svatým se nenechal zastrašit ani velikostí úkolu, který dostal, ani tupostí a omezeností jeho nových křesťanských spolubratří. Měl vyrazit do celého světa a hlásat evangelium a nezalekl se této výzvy. „*Čeho budu s pomocí Boží schopen, udělám*“, řekl si možná: „*a kolik se toho povede, už nezávisí na mně.*“ Tento přístup bychom si také měli osvojit. Vždyť je naše pozice a možnosti a příležitosti o tolik lepší, než jaké měl svatý Pavel.

Odvážná tvořivost

Pocit suverenity pramenící z vysokých počtů a vnitřní síly paradoxně může vést k obavám z budoucnosti. Nebudeme slábnout? Neztratíme svoje pozice tak těžko vydřené? Tuto lidsky pochopitelnou obavu ale nepociťuje malé slabé stádce, které má stěží co ztratit. Argument: „*Vždycky to tak bylo, tak proč to měnit?*“ ztrácí svoji sílu a přesvědčivost. Spoléhat se nedá na osvědčené postupy, ale jsme svobodnější k tomu hledat nové cesty. O co méně můžeme spoléhat na své síly, o to podstatnější pro nás bude usilovat o vztah s Dárcem dobrých darů, který je Pánem nad dějinami. Nemáme jistotu, že za sto let se v kostele sv. Jakuba někdo bude klanět Bohu a zpívat mu chvály, ale máme jistotu, že nakonec to bude právě Hospodin, kdo bude vítězem. Hospodin a ti, kteří jsou jeho. Nepřestávejme toužit po službě v jeho vojsku, ať je poměr sil jakýkoli. Ne vítězství, ale věrnost je po nás vyžadována.

otec Tomáš

Jak oslovovat svého děkana

jmenování, oslovování, tykání a zdravení

První lednový týden jsem si poprvé v životě pořídil klobouk. Druhý lednový týden jsem si zakoupil svoji první fajfku. Třetí lednový týden jsem se v Aktech kurie dočetl, že jsem byl k 1. lednu roku 2021 jmenován děkanem poličské farnosti, a to na dobu určitou do poloviny roku 2028. Tak už mi chybí jen vycházková hůl.

Nebyl jsem jediný, koho se toto ustanovení týkalo. Stejně tak byli faráři či děkany jmenováni ve svých farnostech tito kněží, které asi znáte: Ondřej Špinler, Stanislav Tomšíček, Miloslav Brhel, Ladislav Kozubík, Benedikt Machalík, Milan Romportl, Adrian Sedlák a Jiří Štorek.

Jak toto jmenování, tak nově nabyté přesvědčení, že nás ještě čeká společných pár let, mne vedou k úvaze a projasnění toho, jak bych si vlastně přál, aby mne poličští farníci oslovovali, protože standardy komunikace ve společnosti se mění a církev by k těmto změnám neměla být netečná.

Předem bych rád poznamenal, že zde budu vyslovovat své osobní rozhodnutí a preference, které prosím nevztahujte na ostatní kněze včetně mých nástupců.

Nejdřív jde na paškál oslovování. *Veledůstojný pane* najdete v chytrých knihách jako oslovení náležející děkanovi. Poprosil bych Vás, abyste toto oslovení nepoužívali, protože z něj je příliš cítit století devatenácté, ve kterém už ani my, ani církev (snad) nežije. Především prosím, abyste o tomto titulu neříkali ministrantům, protože ti by si ze mě donekonečna utahovali právě tím, že by mne tak oslovovali.

Pak je tu oslovení, které slýchávám především od starší generace—*pane děkane*. Přestože jsem na tento titul neměl do začátku ledna právo, nikoho jsem neopravoval a nikoho opravovat nebudu ani nadále. Pokud jste zvyklí na to, že na poličském děkanství sídlí děkan, takto o tom uvažujete a takto Vám to přirozeně vylétá z úst, bránit Vám v tom nebudu, ale ani pro toto oslovení nemám zvláštní slabost a navíc neodráží vhodný způsob uvažování, který jsem se snažil popsat v jiném článku tohoto Farního posla.

Konečně jste se prokousali k odstavci, kde bude vyjeveno, jak by se mi vlastně líbilo být oslovován. Ono vlastně není vůbec těžké se trefit do černého, funguje pro mne cokoli na škále od *pana faráře*, *otce*, *otce Tomáše* až po prostého *Tomáše* (*bratr Tomáš*, přiznám se, mi zní příliš mnišsky či protestantsky). Potěšíte mne jakýmkoliv z těchto oslovení. A občas, pokud si to zasloužím a situace k tomu zve, mohu být potěšen i oslovením *ty vole*, což mne vede k dalšímu složitému tématu.

Tykání či vykání kaplanům a farářům patří k častým tématům rozhovorů a úvah mezi seminaristy. Je to jedna z těch debat bez konce, do které každý má co přispět.

Osobně se kloním k názoru, že jakýmsi plošným tykáním, zvláště když přichází zhurta, se dá v pastoraci více pokazit než získat. Ano, lehčeji se navazuje větší důvěrnost, která však není nutně vždy silou k dobrému. A výměnou za to se ztěžuje farníkům pochopení toho, že jim nebyl od otce biskupa poslán kámoš, se kterým lze posedět u piva a zanadávat si na život (i když to snad také lze), ale člověk zodpovědný za to, aby se farní společenství přibližovalo Bohu ve svém celku i jednotlivcích. Jinými slovy, Váš kamarád být mohu, Váš farář být musím.

S vědomím všeho výše uvedeného bych rád jasně řekl, že komukoli, kdo ukončil povinnou školní docházku a rád by si se mnou potykal, s tím si budu rád tykat i já. Tím jsme také vyřešili dilema, kdo komu tykání nabízí. Berte to tak, že všem Vám jsem nabídl tykání (byť u mnohých z Vás na to asi nemám právo). Vy na tuto výzvu můžete a nemusíte odpovídat podle toho, jak je Vám to milejší.

Předem pak prosím o shovívavost, protože si budu pravděpodobně další tři roky plést, s kým si tykám a s kým ne.

Poslední na řadu pak přichází zdravení. Zjevně se tomu mí předchůdci nevěnovali příliš v kázáních a katechezích, ale s přehledem nejvhodnější pozdrav, kterým můžete pozdravit svého faráře, cizího kněze i řeholnici na ulici, zní *Chvála Kristu*. Toto nás spojuje. Po tom toužíme více než po dobrém dni či zdraví, aby Kristu stoupala chvála ze všech srdcí. Na rozdíl od *veledůstojného pána* se *Chvála Kristu* hodí i do třetího milénia. Tento pozdrav se hodí před kostel, na faru, na náměstí i do hospody. Na nikoho z Vás se ale nebudu dívat kysele, když mi popřeje dobrý den, pokud si Vás tedy všimnu. Jsem totiž mimořádně nevšímavý zdravič, jak mnozí z Vás již pocítili na vlastní kůži, když mne pozdravili a já jim neodpověděl. Jednou pro všechny časy říkám: ne, nejsem na Vás naštvaný, akorát jsem ztracen ve své hlavě. To se farářům s dýmkou, kloboukem a vycházkovou holí občas stává.

otec, bratr, neveledůstojný pán Tomáš

Panu děkanovi s láskou

... přejí farníci

Milý otče Tomáši,

tak to vypadá, že si ještě nějaký čas zůstaneme. Vy nám a my Vám. Co všechno spolu ještě budeme moci prožít a oslavit, to ví jen sám Hospodin. Kéž byste se na to těšil aspoň z poloviny tolik jako my. Troufli bychom si našimi přáními zaplnit celého únorového Farního posla, ale… Chtělo by se Vám to číst? Tak jen takový malinký vzorek k dopolední (může být i odpolední) kávě:

Přejeme Vám i nám,

a) abyste v naší farní rodině nikdy nepostrádal naslouchající uši, žasnoucí oči a především srdce dokořán otevřená pro Pána Boha,

b) abyste se za námi (domů) - pokud už uděláte tu výjimku a někam odjedete (třeba dokonce na dovolenou!) - vždycky rád vracel,

c) abyste se nám moc neměnil - dál nás neúnavně trénujte v chápání „enderlovského" humoru, protože i tudy může vést cesta ke svatosti.

Kéž Vás Pán Bůh rozmazluje (tak akorát) svými milostmi a kéž v té maloměstské kněžské službě objevíte ještě mnoho netušených radostí...

Vaši vděční farníci

**Co můžeme očekávat od naší současné a budoucí pouti,
pakliže si nevyškolíme kazatele schopné zahřát lidská srdce, schopné kráčet
s lidmi dnem i nocí, schopné s nimi mluvit o jejich nadějích i zklamáních,
schopné léčit jejich zraněnost?**

***papež František, proslov k brazilským biskupům
27. července 2013***

Navštivte svatého Josefa

u nás na faře

Od února se na farní chodbě budete moci kromě už zabydlené Panny Marie Červotočivé setkávat s jejím novým obyvatelem. S laskavým svolením Svatojosefské jednoty u nás bude přebývat svatý Josef (tedy ta krásná dřevěná socha, kterou máte mnozí zcela správně spojenou s velkým sálem na Jordáně). Stráví tu s námi celý rok, jež je právě svatému Josefovi zasvěcen, a naším přáním je, abyste si pro něj během té doby udělali aspoň pár chvilek času. Přijďte za ním během úředních hodin, v neděli odpoledne či kterýkoli jiný den (stačí zazvonit) a podělte se s ním o svoje radosti, bolesti, slabosti, touhy…
Cokoli byste rádi v modlitbě svatému Josefovi předložili, můžete napsat na připravené lístečky, které budeme až do konce letošního roku střádat do schránky umístěné na stolečku vedle sochy. Ty poté na přímluvu svatého Josefa svěříme Pánu Bohu (včas se dovíte, jakou formou tato malá slavnost proběhne).

Pozn.: Sochu sv. Josefa věnovalo švýcarské město Meilen, partnerské město Poličky, v roce 1997 Svatojosefské jednotě do nově zrekonstruovaného spolkového domu Jordán.

Překvapivý výsledek

Tříkrálové koledování v nelehkých časech

Vážení a milí přátelé, dárci, čtenáři Farního posla,

jsem velice ráda, že Vám mohu tlumočit vřelé pozdravy od všech charitních pracovníků a zároveň vyslovit slova velkého poděkování za Vaši účast na koledování Tříkrálové sbírky 2021.

Jakkoli byly a jsou okolnosti tohoto času nesnadné, letošní koledování nás přivedlo k milému překvapení. I když hodnoty výtěžku minulých let nepřekonáme, je třeba se před štědrostí Vás, dárců, poklonit.

Koledování fyzickou formou do pokladniček probíhalo od 1. do 24. ledna. V čase uzávěrky tohoto čísla Farního posla máme již sečteny „pokladničky poličské“, které byly rozmístěny celkem na 23 místech. Většina jich byla dostupná v celé délce trvání sbírky, některé však fungovaly jen v omezeném časovém intervalu. Přesto je celkový výtěžek úctyhodný.

V Poličce se vybralo celkem
175.055,-- Kč
(loňský poličský výtěžek byl 280.137,--Kč).

Do pokladniček umístěných v kostele sv. Jakuba a na římskokatolické faře jste Vy, milí dárci, nastřádali celkem **33.955,- Kč**, což je bezmála 20 % celkového poličského výtěžku.

Jaké dary přinesou pokladničky ze všech obcí poličského regionu, budeme vědět s drobným časovým odstupem, neboť právě pilně pracujeme na svážení, rozpečeťování a počítání. Kompletní výsledky včetně srovnání s minulými ročníky uvedeme na přelomu ledna a února na našich webových stránkách

www.policka.charita.cz.

Velikým bonusem letošního ročníku Tříkrálové sbírky bylo tzv. on-line koledování. Naší Charitě dárci na on-line účet „Tříkrálovky“ zaslali ke dni 25. ledna **73.095,-- Kč**.

Forma on-line koledování trvá až do 30. dubna 2021, kdy bude letošní 21. ročník sbírky definitivně ukončen. Pokud jste tedy nestihli a stále byste ještě rádi přispěli na hlavní záměr Tříkrálové sbírky v našem poličském regionu - posílení a rozšíření poskytování služeb Domácího hospice sv. Michaela - můžete tak učinit na čísle bankovního účtu:

6008822/0800 v. s. 77705021

Přejeme Vám, ať Vás Boží požehnání a dobro Tříkrálového poselství provází každým dnem …

za Vaši Oblastní charitu Polička
s úctou Marcela Vraspírová

Páteční příběh o Daru naděje

malé ohlédnutí za Tříkrálovou sbírkou

V pátek 22. ledna jsme na Charitním domě č. II na Vrchlického ulici „sloužili" poslední den letošní Tříkrálové sbírky. Po dobu tří týdnů zde bylo jedno z několika poličských zastavení, kde bylo možné „Tříkrálově darovat" přímo do pokladničky. V celodenních službách od 8 do 18 hodin se pracovníci Charity střídali, aby každý přispěl svým dílem k dobrému dílu společnému.
Ten den byl návštěv prostý, tedy jinými slovy nikdo (už) nepřišel.... Až....byl podvečer, ulice ztichla, lampy se rozsvítily, jemně propadával sníh... Byla za pět minut šestá hodina podvečerní, když na dveře zaťukaly prstíky dvou malých holčiček, podle slov kolegyně milých jako andílci, doprovázených tatínkem a čtyřnohým chlupatým kamarádem. Se slovy „musíme si přece pomáhat" přinesli poslední dárek do naší letošní Tříkrálové pokladničky...
Přišel jako úplně poslední, v oněch pověstných „za pět minut dvanáct“, už jsme ho ani nečekali... Nejde snad uvažovat ani jinak, než že jsme dostali... dárek naděje.

Domácí hospic sv. Michaela

nové posily hospicového týmu

Milé dámy, milí pánové,
mám dnes příležitost napsat pro Vás do Farního posla zdravici. Je to s největší pravděpodobností první zdravice, co kdy píši, a i proto Vás předem prosím za odpuštění, pokud nedodržím předepsaný styl. Tedy pokud zdravice nějaký mají. A také prosím za prominutí toho, že mám zatím jen malou představu o Vás, čtenářích.

Zavála mne sem do kraje příležitost. Příležitost spojit své síly s MUDr. Magdalenou Vlachovou a s Oblastní Charitou Polička, konkrétně s Domácím hospicem sv. Michaela. Tým složený ze sestřiček, lékařů, sociálního pracovníka a duchovních poskytuje tuto službu nevyléčitelně nemocným v závěru života již od roku 2014 pod vedením Želmíry Plecháčkové. A naším společným cílem je službu Domácího hospice nyní poskytovat více nemocným v takovéto situaci. Přejeme si, aby nemocní na konci svého života i jejich blízcí měli možnost být spolu tam, kde říkají, že je jim nejlépe. Doma. Naše služba to již nyní umožňuje a díky Vaší velké podpoře umožní i v budoucnu.

Mnohokrát Vám za to jménem svým i jménem všech ostatních děkuji.

Jitka Kosíková

Rozhovory s Želmírou Plecháčkovou, MUDr. Magdalenou Vlachovou (na fotografii vlevo) a Mgr. Jitkou Kosíkovou (na fotografii vpravo) přineseme v Jitřenci a Jitřence. S novými posilami hospicového týmu se můžete seznámit také na www.policka.charita.cz, kde Vám nabízíme k poslechu či přečtení rozhovor Jitky Kosíkové pro Český rozhlas plus a také rozhovor s MUDr. Vlachovou a Jitkou Kosíkovou pro ‚informační portál pro nemocné, pečující a pozůstalé' - Umírání.cz. Na webových stránkách poličské Charity rovněž načerpáte podrobné informace k poskytování služby Domácího hospice sv. Michaela a informace k veřejné sbírce Mé přání je zůstat doma.

Mé přání je zůstat doma...

veřejná sbírka

Rozvoj poličského Domácího hospice sv. Michaela je spjat také s veřejnou sbírkou „Mé přání je zůstat doma", která byla spuštěna 1. listopadu 2020.

Jsme nesmírně vděčni za pochopení a podporu, které dárci smyslu a potřebnosti této služby věnují. Přírůstky darů na účtu veřejné sbírky to dokazují. K datu 27. ledna činí výtěžek **451.000,-- Kč**. Provoz a fungování hospicové služby si sice bude žádat částky mnohokrát vyšší, naše vděčnost za Vaši dárcovskou přízeň a za postupné přírůstky darů je však také veliká a upřímná. Právě tato štědrost a vědomí Vaší blízkosti jsou stavebním kamenem našeho charitního díla.

DĚKUJEME VÁM.

Postní kasičky pro mobilní hospic

Výtěžek letošních postních kasiček, které o Velikonocích budete mít možnost přinést do kostela, poputuje právě na hospic sv. Michaela.

P. Tomáš

Ještě prosba závěrem

Milí čtenáři,
v příštím roce si připomeneme 30. výročí vzniku poličské Charity a 100. výročí působení charitní péče a služby v ČR. Na tyto události bychom se rádi s předstihem dobře připravili, a tak již nyní shromažďujeme materiál, který bychom rádi pro tato výročí zkompletovali pro prezentaci a následné uložení do archivu naší organizace. Proto se i na Vás obracíme s prosbou, pokud byste měli doma nějaké fotografie či dokumenty, které by nám mohly posloužit k dokumentaci letité charitní práce (a chtěli jste a mohli nám je poskytnout), budeme velice rádi. Obracet se můžete případně na kontakt: Marcela Vraspírová, marcela.vraspirova@pol.hk.caritas.cz.

Mnohokrát Vám děkujeme za zamyšlení, pomyslný návrat do historie a spolupráci.

strany 10 - 13 připravila za Oblastní charitu Polička Marcela Vraspírová

Vzpomínka na otce Jana

nikdy neusiloval o lesk a kariéru úspěchu

Jan Rybář, SJ, zesnul 14. ledna 2021, půl roku před dovršením devadesátin. Potkal jsem řadu krásných osobností, ale Jan patřil mezi ty nejlidštější. U proroka Ezechiela čteme: „Dám vám nové srdce a do nitra vám vložím nového ducha. Odstraním z vašeho těla srdce kamenné a dám vám srdce z masa.“ (Ez 36,26)

Jak tato operace u Jana probíhala? Byl vychován v dělnické rodině v Brně v citlivosti k potřebným. Už za války ho maminka posílala (jako nenápadného malého školáka) s jídlem k Židům.

Od deseti let studoval na biskupském, později jezuitském gymnáziu. Tam se mu dostalo výborného základního vzdělání. Kdyby nebylo komunistů, byl by z něj později vysokoškolský učitel někde na zahraniční univerzitě. Místo toho se Jan v 50. letech ocitl s jezuitskými novici v internačním táboře pro řeholníky, v PTP a na stavbě přehrady. V kriminále se setkal s významnými teology, jejichž názorům dal 2. Vatikánský koncil za pravdu. Vše bystře pozoroval a učil se rozpoznávat „velké brambory od malých“. „Někomu nepomůže ani kriminál“, řekl mu jeden zkušený řeholník, „je to, jako když někdo spolkne skleněnou kuličku, jaká vejde, taková vyjde“.

Ve vězení jej na doporučení Josefa Zvěřiny tajně vysvětil na kněze biskup Otčenášek. Ale to nesměl nikdo vědět. Jan pak pracoval jako obyčejný dělník a tajně působil mezi lidmi. Skoro 40 let byl pod přísným dozorem Státní bezpečnosti. Společensky byl „nikým“, ale rozuměl lidem; nikdy nikoho nesoudil a nikdy se nad nikým nepovyšoval. Nikdy nebyl „důstojným pánem“, ani později neměl v církvi žádné postavení.

Za Pražského jara dva roky studoval v jezuitské koleji v Innsbrucku. Tam přednášeli koncilní teologové. Pak 17 let působil jako chudý kaplan na okraji Trutnova v Poříčí, v dělnickém předměstí s mnoha Romy. Věnoval se také starým sudetským Němcům žijícím v Krkonoších, kteří nebyli po válce vyhnáni.

Po převratu výborně působil 14 let jako farář v Rychnově nad Kněžnou, pak byl jako důchodce odsunut do Trutnova. Do konce života žil v paneláku jako oblíbený soused.

Jan neúnavně pracoval pro manželské páry a společenství „chlapů“, vedl duchovní cvičení, přednášel, doprovázel veliké množství lidí. Kniha rozhovorů Josefa Beránka s Janem Rybářem „Deník vesnického faráře“ zvítězila u čtenářů Katolického týdeníku v anketě Dobrá kniha. Řada knih jeho fejetonů je opětovně vydávána v nakladatelství Grantis v Ústí nad Orlicí.

Jan Rybář nemohl plně využít mnoha svých hřiven, ale obstál jako Ježíšův učedník v lidskosti, skromnosti, úsměvu, radosti ze života, přejícnosti a porozumění Bohu a lidem. Nikdy v něm nebyla ani špetka povýšenosti, farizeismu a klerikalismu. Uměl ocenit a pochválit vše dobré u druhých lidí.

Býval také dojatý lidskostí druhých (to u kněží a představených církve nebývá vidět). Nestavěl se do pozice „posledního“, ale nikdy neusiloval o kariéru a lesk úspěchu. To vše mu umožňovalo pravdivě pojmenovávat, co souzní s Ježíšovými názory, co opomíjíme a co děláme podle svého pokřiveného vkusu... S nadhledem, vtipem a životní moudrostí komentoval život církve. Na prvním místě byl však kritický sám k sobě.

Děkujeme Bohu, že jsme Jana znali; po mnoho let jsme byli obdarováváni jeho přátelstvím. V neposlední řadě děkujeme paní Heleně Nekulové, která o Jana značný kus života pečovala.

Na životě a díle významných mužů mají jejich ženy nejméně poloviční podíl. Kdo vedle sebe nemá blízkého člověka, který mu dodává odvahu a je k němu kritický, tomu hrozí, že bude podivínem, přesvědčeným, že vše myslí a dělá dobře. Jan byl za tuto službu Heleně vděčný. Heleno, děkujeme Ti i za to, že jsi Jana v době koronaviru chránila před návštěvníky.

Nikdo neví, kolika lidem Jan pomohl, ani Jan to nevěděl, teď mu to Bůh zjevil. Děkujeme.

Václav Vacek, 15. ledna 2021
Autor je emeritní farář v Letohradě.

Otce Jana jsme poznali na duchovní obnově v Janských Lázních před 16 lety. Již tehdy nás zaujal výjimečným pohledem na věci víry. Věkem byl starý, ale duchem mladý. Jeho upřímnost, znalost života a pochopení byla pohlazením pro duši. Pak nám ochotně každoročně přednášel na manželských setkáních seniorů i na těch posledních loni v září. Jeho nadšení a radost z Boha zapouštěla kořeny i v našich srdcích. A stejné nadšení vyvolával i u ostatních účastníků manželských setkání. Pomáhal nám zbavovat se naučených frází a mít opravdovou radost z evangelia. U něho plně platilo heslo jeho řádu AMDG (k větší slávě Boží).

Děkujeme mu, že svým postojem upevnil i naši víru.

manželé Klimešovi

Kam vede naše lhostejnost

rozhovor s reportérkou Markétou Kutilovou

Markétu jsem pozval na čaj a rozhovor k sobě domů mezi svátky. Už u vchodových dveří mně nabídla tykání a celý rozhovor s ní se táhl ve velice příjemném duchu. Překvapilo mne pak zejména to, že pro ni prakticky žádné téma nebylo tabu a že se nebála jít s kůží na trh. Novinařina, války v zahraničí, riskování života, víra či boží milosrdenství uprostřed válečných konfliktů. To jsou jen některá témata, která jsem s Markétou probíral.

Na úvod otázka, kterou pokládám hostům docela často. Kdo vlastně je Markéta Kutilová?
Především, a toho si velmi cením, jsem rodačka z Poličky, která je hrdá na svůj původ a svůj rod. Jinak jsem začala jako novinářka, strávila jsem 6 let jako humanitární pracovnice pro společnost Člověk v tísni a poté jsem se vrátila opět k novinařině. Zaobírám se hlavně zahraničními tématy, především ženskými tématy v různých zemích. Poslední rok je to pak hlavně válka s Islámským státem, válka v Sýrii, expanzivní politiku Turecka a v poslední době válka o Náhorní Karabach. Trávím také hodně času psaním knih s kolegyní Lenkou Klicperovou. Spolupracuji s pořadem Reportéři ČT a spoustou dalších českých médií. A v neposlední řadě jsem matka devítileté dcery Magdaleny.

Jak ses vlastně k novinařině dostala? Bylo to tvým přáním už od dětství?
Poprvé mě to napadlo v sedmnácti letech. Tehdy jsem začala číst Lidové noviny a uchvátila mne práce novinářky Petry Procházkové, která v té době reportovala z války v Čečensku. Oslovil mne její lidský přístup a to, že dokázala hovořit nejen o té válce, ale že ji zajímali hlavně lidé, kterým válka devastovala životy, a jejich příběhy. Tenkrát, v těch sedmnácti letech, kdy člověk často hledá nějaké idoly, jsem si řekla, že budu jako Petra Procházková a toho jsem se držela. Po gymnáziu jsem studovala VOŠ publicistiky, která mne utvrdila v tom, že novinařina je to, co chci v životě dělat. Po vzoru Petry Procházkové se pak staly mým vysněným médiem právě Lidové noviny.

Hodně lidí tě zná v souvislosti s Lenkou Klicperovou. Jak jste se spolu seznámily?
S Lenkou jsme se seznámily díky Demokratické republice Kongo. Já jsem tam v roce 2008 odjela jako novinářka, kdy mě zajímala genocida na ženách. O tomto tématu jsem pak jednou přednášela v Praze. V první řadě na té přednášce seděla blondýnka, která se pořád na něco ptala, až to bylo podezřelé, protože Kongo skoro nikoho nezajímá. Po přednášce za mnou přišla a řekla mi: „Já jsem Lenka Klicperová, šéfredaktorka Lidé a Země, a chtěla bych do Konga jet. Takhle jsme se seznámily a musím říci, že to byla „láska“ na první pohled. Taková ta chemie, co s někým hned máte.

Kongo byl tvůj úplně první výjezd?
Můj úplně první výjezd byl, když jsem se v sedmnácti sbalila a s kamarádkou odjela stopem k moři do Itálie, což samozřejmě rodiče nesměli vědět. To bylo takové první dobrodružství, ale pak mě začaly zajímat vzdálenější země, jiné kultury a jiná náboženství a ve svých dvaceti letech jsem podnikla s kamarádem první velkou cestu autobusem z Prahy do Turecka. Tam jsme jeli přes Írán, kde zrovna u města Bam došlo k velkému zemětřesení. Tam jsem tenkrát reportovala pro Lidové noviny a také jsem se tam setkala s organizací Člověk v tísni, která zoufale sháněla dobrovolníky. Oslovili i mne. Dala jsem výpověď v Lidových novinách a rok jsem žila v Íránu.

U Člověka v tísni jsi pracovala na pozici koordinátorky, je to tak?
Ano.

Co pozice koordinátorky obnáší?
Člověk je zodpovědný za celý projekt. Od rozpočtu přes realizaci toho projektu

přímo na místě až po dopad toho projektu. Já jsem k tomu přišla úplně náhodou. Jak jsem říkala, zůstala jsem pracovat v Íránu jako dobrovolnice a najednou mi řekli, že budu řídit projekt, ať udělám rozpočet. Přiznám se, že tenkrát jsem vůbec nevěděla, co to rozpočet je. Oni mi řekli, ať si otevřu excel (tabulkový počítačový program, pozn. red.). Já na to: „Excel, ok." Takže jsem si na internetu našla excel a celou noc jsem se učila, jak dělat vzorečky a jak dělat rozpočet, protože jsem prostě nemohla přiznat, že to neumím. Takže jsem se dost věcí učila za pochodu, ale motivací bylo, že jsem mohla přímo na místě vidět, jak se obyvatelům daných oblastí v reálném čase mění životy k lepšímu.

Spolu s Lenkou jezdíš často do poměrně nebezpečných oblastí. Co je pro tebe největší motivace k tomu jezdit právě tam a mapovat právě tamější události, situace a osudy?
Mám pořád stejnou motivaci, s jakou jsem do toho šla na začátku. To je přinášet příběhy lidí, kteří jsou zasažení určitou situací ne vlastní vinou, a mapovat, jak válka dopadá na životy obyčejných lidí. Zároveň je ale mou motivací i odhalovat příčiny války, analyzovat jejich vznik, dávat lidem skutečný obraz toho, kdo za válkami stojí, kdo je financuje, kdo má v dané oblasti jaké zájmy, a o všem informovat pokud možno nezávisle, protože tím, že nás nikdo neplatí a nevnucuje nám svůj světonázor, je hledání pravdy jen naše odpovědnost.
Podle mne je ale přirozenou motivací každého novináře i to, že chce být tam, kde se něco děje. A nejvíce se toho bohužel děje právě v těch rizikových válečných oblastech.

Se zájmem jsem sledoval na sociálních sítích tvoje nedávná videa z Náhorního Karabachu, kde jsem viděl, že vás doprovázel průvodce. Zažila jsi tam i přesto, že jste měli průvodce, situace, kdy vám reálně šlo o život?
Zahraniční novinařina je v podstatě závislá na těchto průvodcích, kterým se říká fixeři. Jsou to lidé, kteří vám pomáhají s překlady, s bezpečností na místě a velice často na nich závisí i váš život. Výběr těchto lidí je alfou a omegou úspěšnosti takové novinářské mise. Před misí hledáme lidi, kterým můžeme věřit, dost dlouho. Někdy se to stalo osudným pro mnohé novináře, když je jejich vlastní řidič nebo fixer prodali Islámskému státu a nakonec skončili na popravišti. Snažíme se tyto lidi pečlivě vybírat a prověřovat i jejich rodiny. Za tímto účelem využíváme často i tzv. českých Mirečků, což jsou studenti z rozvojových zemí, kteří vystudovali v Česku nebo Československu. Nám se toto velmi osvědčilo, protože tito lidé se snaží zemi, která jim dala vzdělání, nějak odvděčit.

Zmiňovala jsi, že při své práci potkáváš spoustu lidí a jejich osudy. Taková setkání člověka často změní. Vnímáš na sobě, že tě tvoje práce změnila, případně jak?
Tahle práce určitě mění moje hodnoty, mění, jak se dívám na svět, a je vlastně nemožné nechat to, co člověk vidí, takříkajíc za dveřmi a tvářit se, že tady je to jiný svět a že se mne to netýká. Musím říci, že při poslední cestě do Karabachu jsme s místními často brečeli,

protože když vám vyprávějí, co se jim děje a vy to v reálném čase vidíte, tak je to těžké. I novinář je jen člověk a myslím si, že je dobře, když si dokáže zachovat emoce a není otupělý a cynický. Pokud se dostanu do stavu, kdy už budu cynická a nebudu mít emoce, pak tu práci už dělat nebudu. Reportér se nemusí svým emocím bránit a vlastně to ani není možné, protože lidského utrpení je opravdu hodně.

V úvodu rozhovoru jsi říkala, že máš devítiletou dceru Magdalenu. Jak ona vnímá tvoji činnost a to, že jezdíš do míst, kde ti reálně může jít o život?
Čím je dcera starší, tím je to horší, protože víc chápe a člověk to dítě ošálí hůře. Když jí byly tři roky, stačilo říci, že jedu do Sýrie a ona bude tři týdny u babičky. Nemusela jsem jí vysvětlovat. kam jedu a co tam budu dělat. Jenomže od nějakých šesti let začala více vnímat reportáže. Vidí tam rozstřílené baráky, děti bez nohou, vidí, jaké fotky a videa doma zpracovávám, takže je horší před ní tu realitu skrývat. S tím, jak vše začala chápat, přišel zákonitě i strach o mámu. A když třeba někde jsem, volám jí a ona mi brečí do telefonu, že se o mne bojí. To je pro mne na té práci jedna z nejtěžších věcí. Od doby, kdy začala tu realitu více vnímat, už tedy nejezdím do frontových linií a míst přímých bojů, ale zůstávám např. v různých táborech. Do frontových linií jezdí Lenka Klicperová sama, byť to třeba teď v Karabachu úplně nešlo, protože ázerbajdžánsko-turecké síly tam ostřelovaly i civilní města včetně hlavního města Stěpanakertu.

Tvoje rodiče znám z kostela a vím, že jsou věřící. Vy jste se sourozenci byli vychováváni ve víře?
Od narození jsme byli velmi, velmi přísně ve víře vychováváni.

Tuším, že jen tvůj brácha je z vás sourozenců praktikující. Jak se k víře stavíš ty?
Jsem velmi hluboce věřící. Často se k Bohu utíkám, nebojím se říci, že ho

dokážu cítit a že s ním dokážu komunikovat. Nicméně je pro mě komunikace s Bohem něco velmi osobního, k čemu už nepotřebuji svatostánek a kostel, byť tam ráda zajdu a občas mám i potřebu jít na mši. Nejsem člověk, co by musel mít všechny svátosti a tak. Pro mě je to takový intimní, soukromý vztah. Myslím si ale, že církev je důležitá a že člověk potřebuje ve svém životě víru už z toho důvodu, aby nepodléhal všemu možnému, protože dnešní svět je komplikovaný, plný informací, dezinformací, je těžké se v něm vyznat. Myslím si, že víra je to, co dokáže člověku dávat směr a pomoci mu se orientovat ve světě, i když vidím, co všechno se páchá ve jménu víry a náboženství. Sama jsem viděla, jak lehce je náboženství zneužitelné pro páchání zla. I z tohoto důvodu jsem se uchýlila k osobnímu vztahu s Bohem.

Na jedné straně se mluví o Boží lásce a Božím milosrdenství, na druhé straně pak člověk vidí to, co jsi ty mohla vidět na vlastní oči. Jak má v tom všem utrpení člověk hledat boží lásku a milosrdenství?

Všechno zlo, které jsem kdy viděla, bylo spácháno pouze lidmi. Bohužel je pravdou to, že často ve jménu nějakého Boha. Právě skrze to, že někoho přesvědčíte, že to dělá ve jménu Boha, dokáží lidé páchat neuvěřitelné zlo, ale opět ho dělají lidé. Nemám ráda, když někdo říká: „Proč to Bůh dopustil?“, protože Bůh za to nemůže. Tohle dělají lidé lidem. Bůh a víra naopak často pomáhají to zlo překonat, protože když už vám ze života nezbude nic, tak to jediné, co vám často zůstane, je Bůh a víra. Takže já vnímám tu pozitivní funkci víry, ale pokud jde o náboženství jako takové, myslím si, že napříč historií negativa převažují nad pozitivy.

Poslední otázka. Rok 2020 byl mírně řečeno zvláštní a pomalu se nám chýlí ke konci. Je něco, co bys chtěla našim čtenářům vzkázat či popřát do nového roku?

Myslím si, že v současné době je nejdůležitější zachovat si zdravý rozum a nepodléhat médiím a strachu. Toho já se bojím nejvíce, protože jsem ve svém životě viděla, co dokáže strach udělat se společností. Myslím si, že sociální sítě a média jsou mocná a skrze strach dokážou společnost ovládat, protože vyděšená společnost je velice snadno manipulovatelná. Přeji nám tedy, abychom nebyli vyděšení, nenechali sebou smýkat a hlavně abychom nezavírali oči před zlem, které se nemusí dít jenom nám, protože v našem malém, globalizovaném světě se nás týká všechno a všechno je to blíž, než si myslíme. Lhostejnost člověka vůči člověku nás dokáže zavést až do záhuby.

rozhovor vedl Václav Větrovský

Celý rozhovor můžete najít ve zvukové podobě čili tzv. podcastu na farním webu.

Výročí měsíce února

ThDr. Antonín Eltschkner

Před 60 lety 22. února 1961 zemřel pražský světicí biskup ThDr. Antonín Eltschkner, probošt Metropolitní kapituly u sv. Víta, aktivní funkcionář v pražském Orlu a významný český esperantista. Pochován 27. února 1961 u sv. Markéty v Praze na Břevnově (B 16 3/6).

Narodil se 4. června 1880 v Poličce, Hpř. č. p. 182 (v r. 1965 domek zbořen). Na kněze vysvěcen 18. března 1905 v Římě, kde získal roku 1932 titul ThDr.

19. března 1933 byl vysvěcen na titulárního biskupa zefirského jako pražský světicí biskup. (O jeho životě psáno ve Farním poslu 2/2019.)

P. Jan Nepomuk Stelzig

P. Jan Nepomuk Stelzig se narodil 21. února 1781 v Gastorfu (dnes Hoštka) u Litoměřic. Ordinován byl 15. dubna 1801. Než byl ustanoven děkanem v Mělníku, působil jako kaplan v Libochovicích. 30. září 1830 se stal děkanem v Poličce. Zde působil až do 23. září 1852, kdy byl povolán na věčnost. Pochován byl do kněžského hrobu u sv. Michaela. O jeho statečnosti při záchraně Nejsvětější Svátosti v hořícím kostele sv. Jakuba roku 1845 bylo psáno ve Farním poslu 10/2020.

P. Josef Pardus

P. Josef Pardus se narodil před 140 lety 7. února 1801 v Přelouči. Po bohosloveckých studiích v Hradci Králové byl 24. srpna 1827 v katedrále Svatého Ducha vysvěcen na kněze. Jako kaplan působil ve Svinčanech u Heřmanova Městce, Hněvčevsi u Hořic, v Cerekvici u Litomyšle, v Borové u Poličky a v Čáslavi.

Tento kněz, známý z Raisova románu Západ jako farář Kalous, zemřel 26. července 1892 v Kameničkách u Hlinska. Jeho hrob nalezneme již ve zrušeném hřbitově u vchodu do zdejšího kostela Nejsvětější Trojice, kde působil od roku 1850 nejprve jako lokalista a o pět let později až do své smrti jako první farář této nově zřízené farnosti.

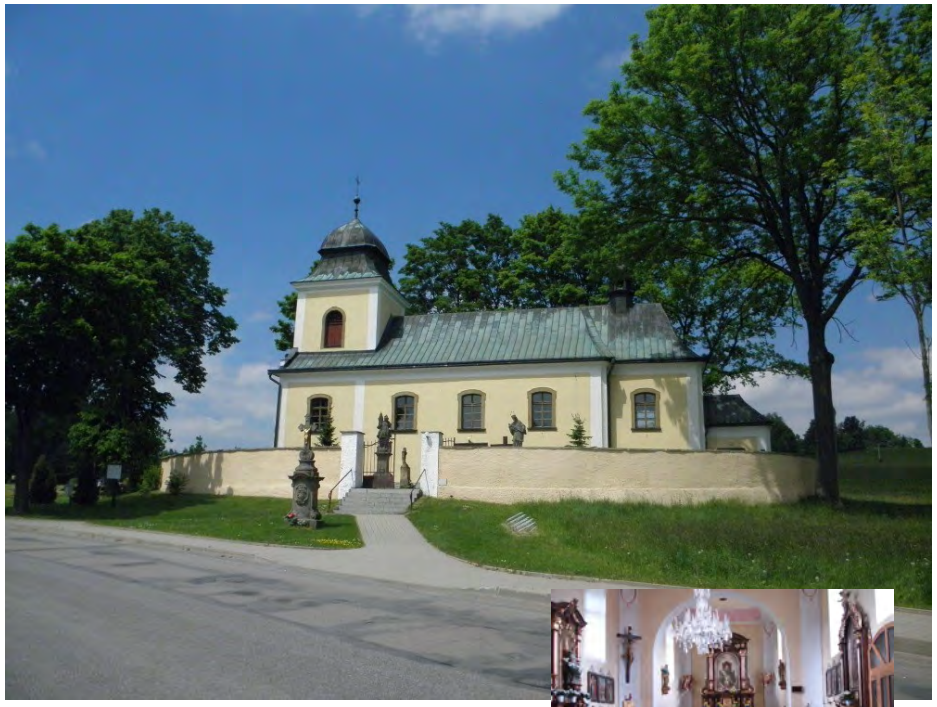

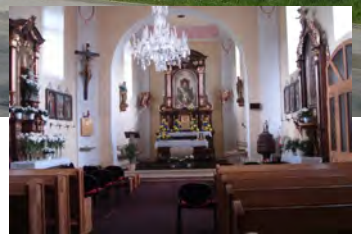

kostel Nejsvětější Trojice v Kameničkách

hrob P. Pardouse

Postní doba - kameny kajícníků

Na obou venkovních stranách u severního vchodu kostela sv. Jakuba v Poličce se nacházejí dva pískovcové kvádry, v nichž jsou prsty vyškrábány důlky.

Zajímavou zprávu o této zajímavosti nacházíme v poličské Jitřence z roku 1913 na straně 248:

„Posledních dnů opravovali zedníci venkovní spodní část kostela sv. Jakuba, přičemž zahlazena byla jimi historická památka. Při stavbě kostela r. 1856 zasazeny byly z intence tehdejšího purkmistra Josefa Smoly u vchodu pod letopočtem 1856 naproti ulici Otakarově dva památné kvádry vybrané po požáru z ruin starého kostela, na nichž byly prsty vyškrábány důlky, památka to z dob starodávných trestů církevních.

Že se mají památky historické šetřiti, nevěděli zedníci, a tak vykonal zde cement důkladně své poslání. Důlky zmizely a historie pozbyla dokumentu. Jest třeba při podobných opravách nepomíjeti také stanovisko šetření památek historických a doufáme, že tato chyba, nedopatřením učiněná, bude vbrzku napravena.“

strany 19 - 21 zpracoval Mirek Andrle

Poselství papeže Františka

nejen pro postní dobu

Z poselství papeže Františka k postní době z roku 2018, které je stále aktuální, nabízíme **15 jednoduchých skutků lásky**, jak ji konkrétně můžeme projevit:

1) Usmívej se, křesťan je vždy radostný!
2) Děkuj (i když nemusíš).
3) Řekni druhému, že ho máš rád.
4) Radostně pozdrav lidi, které potkáváš každý den.
5) Vyslechni povídání druhého bez posuzování, s láskou.
6) Zastav se, abys pomohl. Buď pozorný k tomu, který tě potřebuje.
7) Povzbuď někoho.
8) Uznej úspěchy a kvality druhého.
9) Odděl to, co nepoužíváš, a daruj to potřebnému.
10) Pomoz někomu, aby si mohl odpočinout.
11) Napomeň s láskou, nemlč ze strachu.
12) Buď jemný a citlivý k těm, které máš kolem sebe.
13) Ukliď nebo vyčisti nějaký nepořádek doma.
14) Pomoz druhému překonat jeho potíž.
15) Zatelefonuj nebo navštiv své rodiče (nebo někoho osamělého).

Dále papež František navrhuje, **jak zlepšit své postní chování**:

1) Posti se od negativních slov, mluv zdvořile.
2) Posti se od nespokojenosti, naplň se vděčností.
3) Posti se od hněvu a naplň se mírností a trpělivostí.
4) Posti se od pesimismu a naplň se nadějí a optimismem.
5) Posti se od starostí a naplň se důvěrou v Boha.
6) Posti se od stížností a syť se prostými věcmi života.
7) Přestaň živit napětí a naplň se modlitbou.
8) Posti se od hořkosti a smutku a naplň srdce radostí.
9) Posti se od egoismu a sobectví a naplň se soucitem k druhým.
10) Posti se od neodpuštění a naplň se smířením.
11) Posti se od slov a naplň se tichem, abys naslouchal druhým.

https://www.cirkev.cz/cs/aktuality/190312tipy-jak-prozit-postni-dobu

Národní týden manželství

8. – 14. února 2021

Každý rok se v době kolem svátku sv. Valentýna koná akce Týden manželství. Poprvé se uskutečnila v roce 1996 ve Velké Británii a od roku 2007 se pořádá i v České republice. Tento týden má být příležitostí a výzvou pro všechny páry zaměřit se na svůj vztah a investovat do něj, protože žádný dobrý vztah nefunguje „samospádem“ a každá investice do vztahu se vrací i s „úrokem“…
Nechte se inspirovat na níže uvedených webových stránkách, jak ze svého dobrého manželství udělat ještě lepší nebo obnovit to, co se časem ze vztahu vytratilo.
www.tydenmanzelstvi.cz, www.facebook.com/tydenmanzelstvi
Nebo si zkuste udělat doma „technickou prohlídku rodiny“ podle Roba Parsonse, zakladatele britské organizace Care for Family.

Tady je několik otázek, podle kterých můžete zjistit, je-li Vaše vozidlo v dobrém stavu, nebo potřebuje trochu opravit:
1) Stav mechaniky: Co nás baví dělat společně? Jak to udělat, aby toho bylo víc?
2) Rachocení a skřípání: S čím jsme v rodinných vztazích nespokojeni?
   Co bychom s nimi mohli udělat?
3) Tachometr: Co bychom rádi společně udělali v tomto a v příštím roce?
4) Zevnějšek karosérie: Jak bychom mohli pomoci lidem okolo nás?

Nebo se přihlaste na on-line duchovní obnovu pro manželské páry
s P. Janem Linhartem v sobotu 20. února 2021.

Postní putování ke křížkům

V Poličce a okolí máme mnoho křížů a Božích muk. Všechny jsou znamením víry našich předků. Mnohdy kolem nich jezdíme a chodíme, aniž bychom si jich všimli, o některých ani nevíme. Pro letošní postní dobu připravujeme aktivitu, která by nám mohla pomoci tyto kříže znovu objevit a zamyslet se nad tím, co pro naše předky kříž znamenal a co znamená pro nás. Také to má být příležitost spojit se v modlitbě na společný úmysl na konkrétním místě. Aktivita je věkově neomezená.

Jak to bude prakticky?

Od Popeleční středy bude v kostele a na faře k dispozici:

- speciální mapa Poličky a okolí, na které bude vyznačeno 6 vybraných míst, kde se nachází křížek a modlitba pro každé místo
- oblázky na pomalování

Hlavní úkol:

- během postní doby objevit co nejvíce křížků (nejlépe všech 6) a pomodlit se u nich na daný úmysl. Pokud budete potřebovat nápovědu, najdete ji v článku ve farním zápisníku na farním webu, popřípadě se můžete poradit na faře.

Vedlejší úkoly:

- vyjádřit svoji modlitbu i obrázkem na oblázky a ke každému křížku donést jeden oblázek
- objevit nějaké další zajímavé kříže nebo Boží muka, pomodlit se u nich, vyfotit je včetně nápisu, popřípadě kolem uklidit.

Pořízené fotografie pošlete na adresu: klimesova@farnostpolicka.cz.

Pravidelnosti a nepravidelnosti

sbírky v minulém měsíci:

	Polička	Pomezí
3. 1.: pro farnost	7.915 Kč	4.780 Kč
10. 1.: pro farnost	7.565 Kč	2.510 Kč
17. 1.: pro farnost	5.680 Kč	1.890 Kč
24. 1.: pro farnost	7.645 Kč	2.580 Kč
31. 1.: pro farnost	5.692 Kč	2.150 Kč
Černoušek u betléma v kapli	3.287 Kč	

Všem dárcům ať Pán Bůh odplatí.

Dar farnosti lze také posílat na účet farnosti: 1282832319/0800.
Dárcům minulého roku s radostí vystavíme potvrzení o daru pro daňové odpočty, stačí se jen ozvat.

... a ještě jedno poděkování

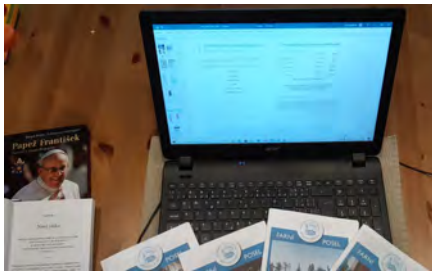

O. Tomáši, ráda bych Vám poděkovala jménem čtenářů Farního posla za veškerý Váš čas, který jste věnoval po dobu dvou let přípravě Farního posla. Byly to hodiny, které už nikdo nespočítá, ale během kterých jste nás s láskou sobě vlastní informoval, vzdělával i vedl. Tato práce pro Vás pochopitelně nekončí, jen Vám bude ulehčeno od rutinní redakční práce a tu se pokusím dělat já, jak nejlépe dovedu.

Eva Skalníková, redaktorka Farního posla

... a ještě druhé poděkování

Vážená paní Skalníková, velké díky patří Vám za Vaši odvahu a obětavost, se kterou jste přijala svoji novou službu pro farnost. Mám radost, že je Farní posel v dobrých rukou.

Tomáš Enderle, ex-redaktor Farního posla

Pro chytré hlavičky

1) Dokresli obrázek a pokus se poznat známou biblickou postavu:

2) Desatero svobody

Abychom správně porozuměli Desateru, musíme si přečíst větu, která Desatero v druhé knize Mojžíšově uvádí:

Číslo kapitoly: 15 + 8 - 9 + 30 - 24 =

Číslo verše: první sudé číslo

...pokračujeme, chytré hlavičky!

zajímavých úkolů není nikdy dost

Aby se vyvolený národ už nikdy neocitl v otroctví špatného života, dává mu Bůh pravidla, která chrání jeho život ve svobodě.

Jsou to také pravidla dobrého soužití. Ježíš všechna tato přikázání shrnul do jediné věty. Znáš ji?

Mlj Pn,

svh Bh,

clm svm srdcm,

cl sv dš,

cl sv sl cl sv msl,

svh blžnh jk sm sb.

_____

_____

_____

_____

_____

_____

Rozpis bohoslužeb na únor

Neděle 7. 2. 5. neděle v mezidobí	7:30 Ja: za Josefa Štěrbu, za živé i zemřelé členy rodiny 9:00 J: za Vojtěcha Pechance a celou rodinu 10:30 Ja: 18:00 Ja:
Úterý 9. 2.	7:00 K:
Středa 10. 2. Památka sv. Scholastiky	18:00 Ja:
Čtvrtek 11. 2.	18:00 Ja: za manžela a Boží požehnání pro celou rodinu
Pátek 12. 2.	18:00 Ja:
Sobota 13. 2.	18:00 Ja: za rodinu Matoušovou
Neděle 14. 2. 6. neděle v mezidobí	7:30 Ja: za živé a zemřelé farníky 9:00 J: za rodiče Střílkovy a Annu Vondrovou 10:30 Ja: za víru pro kmotřence 18:00 Ja:
Úterý 16. 2.	7:00 K:
Středa 17. 2. POPELEČNÍ STŘEDA	18:00 Ja: za Bohuslava Müllera a celý rod
Čtvrtek 18. 2.	18:00 Ja:
Pátek 19. 2.	18:00 Ja: na poděkování za 50 let života a za Boží požehnání pro celou rodinu Fatrlovu
Sobota 20. 2.	18:00 Ja: za Silvinku
Neděle 21. 2. 1. neděle postní	7:30 Ja: 9:00 J: za živé a zemřelé farníky 10:30 Ja: 18:00 Ja:
Pondělí 22. 2. Svátek Stolce sv. apoštola Petra	18:00 Ja:
Úterý 23. 2.	7:00 K:
Středa 24. 2.	18:00 Ja:

Čtvrtek 25. 2.	18:00 Ja:
Pátek 26. 2.	18:00 Ja:
Sobota 27. 2.	18:00 Ja:
Neděle 28. 2. 2. neděle postní	7:30 Ja: 9:00 J: 10:30 Ja: za živé a zemřelé farníky 18:00 Ja:
Úterý 2. 3.	7:00 K:
Středa 3. 3.	18:00 Ja: na poděkování za dar víry s prosbou o požehnání pro celou rodinu
Čtvrtek 4. 3.	18:00 Ja:
Pátek 5. 3.	18:00 Ja:
Sobota 6. 3.	18:00 Ja: za živé a zemřelé farníky
Neděle 7. 3. 3. neděle postní	7:30 Ja: 9:00 J: 10:30 Ja: 18:00 Ja:

Legenda: místa konání bohoslužeb
Ja: kostel svatého Jakuba v Poličce , K: kaple na faře v Poličce , J: kostel svatého Jiří v Pomezí

Mešní intence je způsob, jak každý může nechat odsloužit nejvznešenější modlitbu církve, mši svatou, na úmysl, který mu leží na srdci. Intence přijímá otec Tomáš na celý aktuální kalendářní rok. Jak na webových stránkách farnosti, tak osobně, telefonicky či e-mailem. Pokud chcete, aby byla Vaše intence zařazena do Farního posla, musíte si ji zadat ještě před uzávěrkou.
Mešní stipendium je zcela dobrovolný příspěvek věřícího knězi, který je možné mu dát po odsloužené mši svaté. Finanční nouze by nikdy neměla být důvodem toho, že nenecháme sloužit mši svatou za své milované.